

ЦВЕТА ПОРЯЗОВА ПРОСТО МАРИЯ

chitanka.info

... Едно тригодишно момиченце върви между големите обли камъни по коритото на реката, която от жегата се е свила някъде в средата. Върви, спъва се, пада, става и пак тръгва, мърморейки си: „Къде е детето? Няма го детето...“

Това е първият спомен на Мария. Как са я намерили тогава, тръгнала да открива света, няма представа. Не беше и питала родителите си през годините. Но и доскоро понякога сънуваше, че се губи, че някой я гони, че не може да се справи със задълженията си. Нещо неопределено я тревожеше в съня ѝ, събуждаше се с вик... Кошмарите се засилиха в последните месеци.

Когато ѝ съобщиха диагнозата, престана да сънува. Сякаш съзнанието ѝ беше я предупредило и, изпълнило задачата си, се успокои. Остави нейната съдба в собствените ѝ ръце...

— Мария, събуди се! Мария... Пипни леглото до теб и внимателно легни на него...

Чуваше тези думи и без да осъзнава докрай какво се случва, просто изпълняваше... После почувства болката, след нея дойде светлината на деня... Съседката ѝ по легло вече бе в операционната, за да мине по същия път.

В края на втория ден в болничната стая вече бяха 4 жени. Когато всички се посъвзеха, започнаха да споделят за преживяното. Така изведнъж откриха, че и четирите се казват Мария.

— А как ще се обръщаме една към друга? — попита първата Мария. Тя бе и най-възрастната и всички впериха поглед в нея. — Нека Мария от Несебър да бъде Мери Ан, защото е Ангелова, Мария от Ямбол — Мими, софиянката Мария — Мия — предложи тя.

— А ти? — попитаха другите. Любезното „Вие“ го бяха оставили за другите навън, на улицата, където животът си течеше спокойно. Чувстваха се достатъчно близки, сродени от общата болка.

— Аз съм си просто Мария — отговори тя. Не пожела да я наричат Голямата Мария, както предложиха, защото за възрастта си нямала никаква заслуга, а и нищо голямо не е направила. Сигурно е оставила нещо от себе си в любимата професия, на която бе посветила живота си. Дори две книги беше издала. Но какво толкова? Има много

заслужили хора, които могат да се нарекат Големи. Така смяташе тя и така си остана — Просто Мария.

„Момичетата“, както ги наричаше Просто Мария, можеха да ѝ бъдат дъщери. И тя, съзряла страха в очите им, бездънната пропаст на отчаянието, реши да ги измъкне от психическия срыв, да им даде кураж... Предстояха поне 10 дни безвремие, в което светът им щеше да е затворен между четирите стени и белите престилки. Толкова се предвиждаха от строгата клинична пътека...

И тя започна да им разказва. Спомени, преживявания, весели случки, откъси от любими книги, рецитираше им свои стихове. И сякаш между другото споделяше и доста обширните си медицински познания. Четеше много, знаеше много, познаваше добре човешката психика. Това, заедно с тънкия ѝ усет и богат житейски опит я правеха интересен и убедителен събеседник.

Трите Мариини, вперили погледи в нея, попиваха всяка дума. Започнаха дори да се усмихват на веселите епизоди. В стаята им често влизаха сестрите и санитарките и се заслушваха. С удоволствие взе да идва и да остава по-дълго и младичката психоложка, назначена отскоро. И вместо да си провежда психотерапията, каквато всъщност бе задачата ѝ, тя също се заслушваше в разказите на Мария. Само на визитация всички се смълчаваха...

Когато близките им идваха на свиждане, в началото клюмваха като прекършено цвете. Животът навън ги плашеше. Прибираха се и сядаха до Мария, за да споделят тревогите си, събудени от срещите. Тя търпеливо ги изслушваше и започваше да говори, а топлият ѝ глас ги отпускате постепенно. Какво им казваше? На всяка от тях — различно, в зависимост от психиката на момичетата, от зададените и незададените въпроси, стаили се в питащите им погледи. Беше взела не един и два изпита по психология, но не толкова теорията ѝ помагаше.

В нея трите Мариини виждаха майката, сестрата по съдба, готова да се бори, отхвърляйки всяко изказано съжаление и чувство за обреченост.

„Не тревожи тревогата, докато не те е разтревожила“ — това си повтаряха всеки ден. И още нещо, което беше девиз на Просто Мария. В тежък за нея момент преди 30 години тя беше написала на едно листче: „Дяволът никога не е толкова черен, колкото изглежда. Всеки

има своите добри и лоши моменти. Важното е да изживееш пълноценно добрите и да надживееш лошите“. Когато го намери веднъж, ровейки в някакви документи, тя бе изненадана от себе си, не знаеше, че проявената от нея сила на духа е била във върнатата посока.

На третия ден софиянката Мария се тръгна. Показа се, че диагнозата ѝ беше по-добрата — онази, на която и другите тайно се надяваха. Тя като че ли се чувстваше малко виновна за това, но не можеше да скрие радостта си — животът ѝ се връщаше — цветен, многообразен, слънчев... и безкраен. Трите останали жени не ѝ завидяха, дори се радваха за нея. Тя беше най-младата, най-хубавата, заслужаваше го. И сега лицето ѝ сияеше, озарено от една голяма надежда, която болестта и нейната неопитност и младост бяха прекършили внезапно, превръщайки я в страх. А двете трапчинки на бузите ѝ сякаш разцъфваха и от усмивката и от синия ѝ лъчезарен поглед стаята ставаше по-светла.

Когато си тръгваше, Просто Мария я посъветва: „Не оставяй нищо свое тук — дори семките от мандарините и празната бутилка. Иди си със здраве и никога повече не се връщай“.

... Всяка вечер Мария включваше нова история. И тя идваше някак спонтанно, породена от реплика на някое от момичетата. Предпочитаха да слушат нея, вместо да гледат телевизия. И тя разказваше вечер след вечер, почти като в приказките от „1001 нощ“. А темите бяха толкова много, колкото са в реалния живот. За децата и любимия човек, за дома и детството, за най-хубавата професия, за смисъла на живота или просто за обикновеното ежедневие... И още, и още...

Дните минаваха, момичетата с името Мария започнаха да споделят и дълго стаявани тайни, а после казваха, че им е по-леко. Учителката Мими от Ямбол разказа за малкия си син, който и на 18 г. е като дете на 3 и трябва денонощно да се грижат за него. Това сплотило семейството ѝ и тя смяташе за съвсем естествено съпругът ѝ да дойде с нея в София, да живее тук и да я чака. Но непрекъснато се тревожеше за „детето“, оставено на грижите на двете баби.

Просто Мария още от първия ден долавяше, че има нещо, което измъчва Мими — понякога тя се унасяше в своите мисли, лицето ѝ се напрягаше, тъмни облаци минаваха през погледа ѝ. Често говореше по

телефона и винаги излизаше от стаята. А нощем в началото Просто Мария долавяше заглушено хлипане.

Сега Мими сподели тревогите си за бъдещето и, срещнала разбиране и съчувствие, стана по-спокойна. Разказа подробности за ежедневието, за трудния път на едно семейство да преодолее бюрократичните бариери, свързани с отглеждането на такова дете, за бездушието на някои социални работници.

„Трябва да оздравея и ще оздравея заради него“ — тези думи произнасяше все по-често и това ѝ даваше кураж, взе да се усмихва по-често.

И съпругът на Мери Ан живееше временно в столицата, очаквайки изписването ѝ. Още когато тя дойде в стаята личеше, че не е обикновена жена — и видът, и облеклото, и поведението ѝ издаваха по-високата класа, макар че болестта беше съсипала самочувствието ѝ. Разказа, че семейството ѝ има свой бизнес — малък хотел и магазин за сувенири. Затова всички в стаята дружно решиха през лятото да ѝ отидат на гости на морето. Поканиха по телефона и Мия. Сега Мери Ан се чудеше как ще се справя със задълженията си. „А защо не — казваха другите. — До лятото ти ще си напълно здрава“.

Тя очакваше с нетърпение посещенията на красивата си дъщеря — фотомодел и своя внук. В такива моменти, усещайки подкрепата на своите близки, се отпускате и започваше да мечтае.

Просто Мария се радваше на макар и едва зараждащия се оптимизъм у тях за бъдещето. Той щеше да укрепва с всеки изминал ден.

... Изписаха ги една по една, а срещите им продължиха по време на по-нататъшното лечение. Вече идваха на превръзка по-спокойни. И обнадеждени. Сякаш болестта ги беше накарала да осмислят живота си, да мечтаят за ново начало. И да се борят. Дали освен доктора, който се справи перфектно и вече го боготворяха, им беше помогнала и Просто Мария? Дали протегнатата ѝ ръка им беше дала сила и вяра, че ще се справят и с това изпитание?

Всяка от тях сама щеше да си отговори. Но всички те запомниха заръката на Мария: „И не забравяйте приказката за жабата. Не я ли знаете?“ И тя им я разказа:

Попаднали две сухоземни жаби в казан с прясно мляко. Опитали да излязат, но стените били гладки, а казанът — дълбок. Едната жаба скоро се отчаяла, отпуснала се и се удавила. Другата упорито продължавала да рита, опитвайки се да се спаси. Накрая от млякото се избила една бучка масло, жабата стъпила на нея и изскочила навън.

Дълго време те се чуваха по телефона, споделяха как върви лечението. И все търсеха за съвет Просто Мария. Всеки път завършваха с обещанието да се видят през лятото в Несебър. После животът им донякъде потръгна по стария начин, разговорите се разрешиха.

Когато лятото дойде, в уречения час, на уреченото място, на срещата се оказаха само три от жените с името Мария. Едната я нямаше...

... А може би просто влакът беше закъснял?!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.